

Αφιερωμένο στα αγγε-λούδια που τόσο άδικα χάθηκαν, τους οικείους τους που ανεβαίνουν έναν μαρτυρικό Γολγο-θά και σε αυτούς που πνίγονται από αγανάκ-τηση για την κυβερ-νητική αναλγησία. ...

Καλαμπάκα - Τετάρτη, 28 Φεβρουαρίου 2024 – λίγα λεπτά πριν τις 8 μ.μ.

«Μπαμπά για πού ετοιμάζεσαι, θα φύγεις πάλι για δουλειά βρε μπαμπά; Δεν προλάβαμε να παίξουμε πολύ σήμερα», με ρώτησε κάπως αυστηρά ο εξάχρονος γιος μου την στιγμή που φορούσα τα παπούτσια μου.

«Όχι παλικάράκι μου, δεν πάω για δουλειά, θα πάω σε ένα μνημόσυνο», του απάντησα.

«Και τι είναι το μνημόσυνο;»

«Θα συγκεντρωθούμε άνθρωποι στο σταθμό των τρένων για να συμπαρασταθούμε στις μαμ άδες και τους μπαμπάδες που χάσανε τα παιδάκια τους πέρσι, στο δυστύχημα»

«Για τα Τέμπη λες» αποκρίθηκε με βεβαιότητα. Είχε ήδη μάθει για το τραγικό συμβάν στο σχολείο. Εξάλλου, θυμόταν αμυδρά και τις εικόνες της περσινής σιωπηρής διαμαρτυρίας.

«Ναι για τα Τέμπη. Είναι πολύ σημαντικό να πάω.»

«Καλά τότε, θα παίξουμε όταν γυρίσεις.»

«Όταν γυρίσω μικρέ μπόμπιρα, εσύ θα ξεκουράζεσαι γιατί αύριο έχεις σχολείο»

αποκρίθηκα. Η Βίκυ μας παρατηρούσε. Κατάλαβε πρώτη, ότι δεν θα ξέμπλεκα τόσο εύκολα.

«Μπαμπά, τα παιδιά που έφυγαν, μας είπαν ότι είναι στον ουρανό τώρα. Μπορούνε να δουν ε την συγκέντρωση από τον ουρανό;» με ρώτησε σκεπτικός έπειτα από μεγάλη παύση.

«Αχ αγοράκι μου, αν και είναι πολύ μακριά, νομίζω πως μπορούν» απάντησα.

«Τότε θα έρθω και εγώ. Θα με ανεβάσεις στους ώμους σου και έτσι από εκεί ψηλά, μπορεί ν α μας δουν πιο εύκολα», αποκρίθηκε και άρχισε να βγάζει τις πυτζάμες του βιαστικά.

Περπατώντας τη διαδρομή για τον σταθμό των τραίνων υπήρχε σκοτάδι. Όλα τα μαγαζιά κλειστά στις κεντρικές οδούς. Όλη η πόλη θρηνούσε. Όλες και όλοι

κατευθυνόντουσαν στο ίδιο σημείο. Φτάνοντας στον σταθμό αιφνιδιάστηκα ευχάριστα από το τεράστιο πλήθος κόσμου που ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα. Δεν είμαι σίγουρος, μα νομίζω πως ένα χρόνο μετά το δυστύχημα, ο κόσμος ήταν περισσότερος από ότι πέρυσι. Ξεκίνησε μία λιτή επιμνημόσυνη δέηση. Ακολούθησαν οι λόγοι συγγενών και δασκάλων των τριών αδικοχαμένων συντοπιτισσών μας.

Λύγισα, όταν διαβάστηκαν από την τότε δασκάλα τους, οι εκθέσεις των κοριτσιών όταν ήταν Τετάρτη δημοτικού. «Ελάχιστα μεγαλύτερες από τον Φαέθων», σκέφτηκα με τρόπο. Σκοτεινές σκέψεις ξεκίνησαν να με μαστιγώνουν. Θα μπορούσε να είναι το δικό μου παιδί. Η πόλη μας, το κράτος μας, ο κόσμος μας, πάει από το κακό στο χειρότερο. Σε τι βούρκο θα μεγαλώσει; Πως θα τον προστατέψω από αυτά που τον περιμένουν; Πως θα επιβιώσει σε έναν τόπο που διαχρονικά κάποιοι καταστρέφουν; Τον έσφιξα τόσο δυνατά στους ώμους μου και άθελα μου τον πόνεσα.

Σπάραξα, όταν άκουσα την κραυγή του χαροκαμένου πατέρα, όλοι σπάραξαν. Μέχρι εκείνη τη στιγμή γύρω μου υπήρχε μόνο βουβαμάρα και αναφιλητά. Πολλοί γύρω μου ξέσπασαν σε φωνές, βρισιές, κατάρες. Ανατριχίασα, η αρνητική ενέργεια από πλήθος προς τους πραγματικά υπεύθυνους (και όχι δεν μιλάω για τον σταθμάρχη) ήταν τόσο έντονη, που αν κάποιος από αυτούς ήταν εκεί, μάλλον δεν θα την έβγαζε καθαρή. Πέρσι στη συγκέντρωση κυριαρχούσε η λύπη.

Φέτος όμως ΟΧΙ, τώρα ξεχειλίζει η οργή και ο θυμός.

Οργή και θυμός για το αυθαίρετο μπάζωμα αλλά και την μεταφορά υλικών από το χώρο του δυστυχήματος που εκτέλεσε ο Αγοραστός, πρώην περιφερειάρχης Θεσσαλίας, ο οποίος επιχείρησε συγκάλυψη των στοιχείων που θα βοηθούσαν τις αρμόδιες υπηρεσίες να εξάγουν χρήσιμα συμπεράσματα για τους λόγους και τις λεπτομέρειες της τραγωδίας. Μετά το εις βάρος του εξώδικο, ξεκινά μία γελοιοδεστατή σειρά δηλώσεων όπου προσπαθεί να καλύψει (τον εαυτό του; κάποιον της κυβέρνησης;), φάσκοντας και αντιφάσκοντας. Την μία λέει ότι εκτελούσε εντολή του Συντονιστικού Πολιτικής Προστασίας (ΣΟΠΠ) , την άλλη οχυρώνεται πίσω από υπουργούς του Μητσοτάκη. Αφού διαψεύδεται, πετά την μπάλα στην εξέδρα, κατηγορώντας την αστυνομία, την πυροσβεστική, τον Γ.Γ. πολιτικής προστασίας, ενώ άλλοτε ρίχνει το μπαλάκι στις εισαγγελικές αρχές. Ας του πει κάποιος ότι, μπορεί να μπάζωσε το δυστύχημα, τον πόνο του

γονιού όμως είναι αδύνατο να τον μπαζώσει.

Οργή και θυμός για τις φαρσοκωμωδίες της κυβέρνησης Μητσοτάκη από το δυστύχημα έως σήμερα. Από την βιαστική επιτροπή ανεξάρτητων εμπειρογνώμων με επικεφαλής τον... Γεραπετρίτη, υπουργό του Μητσοτάκη που προσπάθησε να «ξεπετάξει» το θέμα, μέχρι την γραφική Εξεταστική Επιτροπή για τα Τέμπη. Που ενώ συστάθηκε από τα

μέσα Νοέμβρη, μέχρι τώρα δεν έχει προχωρήσει σε τίποτα επί της ουσίας, γεγονός που δείχνει ξεκάθαρα ότι ο σκοπός της δεν είναι να πέσει άπλετο φως στις συνθήκες και στα αίτια του δυστυχήματος αλλά να θαφτεί η υπόθεση και να ξεπλυθούν οι ευθύνες.

Οργή και θυμός για τα τεχνολογικά συστήματα ασφαλείας (τηλεδιοίκηση, GSMR, ETCS κ.α.) που πληρώνουμε με τον ιδρώτα μας αλλά είτε δεν λειτουργούν είτε δεν υπάρχουν. Που αποδεδειγμένα δεν λειτουργούσαν τα στοιχειώδη συστήματα ασφαλείας εδώ και μια πενταετία. Ανατριχιάζεις όταν ακούς τον ειδικό σε αυτά τα θέματα κ.

Προφυλιδη, να λέει: «Εκείνη την ημέρα της τραγωδίας, ο σιδηρόδρομος μας είχε χαρακτηριστικά σιδηροδρόμων της δεκαετίας του '60, να μην πω και του '50».

Οργή και θυμός για τον Κ.Καραμανλή υπουργό Μεταφορών τότε, που την μία μέρα μέσα στη Βουλή διαβεβαιώνει τον ελληνικό λαό ότι δεν υπάρχει κανένα ζήτημα ασφαλείας των τρένων και μέρες αργότερα, καταστρέφονται με τον χειρότερο τρόπο 57 οικογένειες. Που την επομένη του δυστυχήματος παραιτείται από υπουργός για να ξαναβάλει υποψήφιος λίγους μήνες μετά. Και να επανεκλεγεί πανηγυρικά. Οργή και θυμός και για όποιον ψηφίζει αυτούς που σκοτώνουν τα παιδιά μας.

Οργή και θυμός για τον Μητροπολίτη Λάρισας Ιερώνυμο, που στο τρισάγιο που έγινε στον τόπο του τραγικού δυστυχήματος προχώρησε στην εξής επαίσχυντη δήλωση: «Να ξέρετε ότι έναν κεκοιμημένο τον τιμάς πολύ με τη σιωπή και την προσευχή, δεν τον τιμάς με τον θόρυβο». Μα δεν είναι δυνατόν, χωρίς να έχουν αποδοθεί ευθύνες σε κανέναν, με όλα τα ενδεχόμενα ανοικτά, δεν γίνεται να ζητάει να σιωπήσουμε, εκτός αν δεν

θέλει να βρεθεί τι πραγματικά έχει συμβεί και ποιοι ευθύνονται. Όχι λοιπόν ρασοφόρε (συγχωράτε με, μου είναι αδύνατο να τον αποκαλέσω σεβασμιότατο), όχι δεν θα σιωπήσουμε. Τουναντίον, τώρα πρέπει να ουρλιάσουμε, μήπως και μειώσουμε τις πιθανότητες να μην πάνε και τα δικά μας τα παιδιά χαμένα.

Οργή και θυμός για τα κεντρικά ΜΜΕ, το αρτιότερο εργαλείο της κυβέρνησης.

Που για να αποσπάσουν την προσοχή μας από τα Τέμπη και κάθε άλλο σημαντικό ζήτημα που προκαλεί τριγμούς στην εξουσία, νυχθημερόν διασύρουν την ζωή του παλαιοχριστιανού και τον ζητάνε σε όλα τα κανάλια τις τελευταίες μέρες. Αλήθεια, την Μαρία Καρυστιανού, την χαροκαμένη αυτή μάνα, που πρωτοστατεί για την δικαίωση των 57 θυμάτων, πως και δεν την κάλεσε κανείς; Το είπε άφογα ο πασίγνωστος ιταλός συγγραφέας U.Eco, «Σήμερα μόνο οι ηλίθιοι κάνουν δικτατορίες με τανκς, από τη στιγμή που υπάρχει η τηλεόραση».

Φτάσαμε σπίτι. Ο Φαέθωνας πήγε κατευθείαν στο κρεβάτι, δίπλα του η μαμά του, διαβάζει ένα από τα αγαπημένα του παραμύθια, μέχρι να κοιμηθεί. Από το δίπλα δωμάτιο τους άκουγα και ένιωθα ατέλειωτη ευγνωμοσύνη που ήταν εκεί. Ξαφνικά, σκοτείνιασα πάλι. Τα δωμάτια της Θώμης, της Χρύσας, της Αναστασίας ήταν κενά. Πενήντα εφτά δωμάτια κενά. Εκατοντάδες συγγενείς και φίλοι τους κενοί.

Μπαίνω στο διαδίκτυο. Πέφτω πάνω στο ηλεκτρονικό ψήφισμα της Καρυστιανού για τα Τέμπη: «ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗ, ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΗ ΤΩΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΩΝ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ, ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΣΥΛΙΑΣ, ΟΤΑΝ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΠΟΙΝΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ.»

Το ψήφισμα αυτή τη στιγμή έχει πάνω από 1,2 εκατομμύρια υπογραφές! Τώρα, σύμφωνα με το άρθρο 73 παρ.6 του ελληνικού Συντάγματος (το οποίο οι περισσότεροι αγνοούμε στο σύνολο του, μιας και ποτέ δεν το διδαχτήκαμε στο σχολείο, ούτε φυσικά γαλουχηθήκαμε να αναμοχλεύουμε τέτοια πράγματα) , έχουμε ότι «Με υπογραφή πεντακοσίων χιλιάδων πολιτών που έχουν δικαίωμα ψήφου, μπορούν να κατατίθενται έως δύο ανά κοινοβουλευτική περίοδο προτάσεις νόμων στη Βουλήκαι εν συνεχεία εισάγονται υποχρεωτικά προς συζήτηση και ψήφιση στην Ολομέλεια.

Υπογράφω το ψήφισμα. Ντράπηκα που δεν υπέγραψα όταν το είδα πριν κάμποσους μήνες. Θυμάμαι που είχα σκεφτεί «ε μήπως και τι πρόκειται να αλλάξει». Κι όμως, πριν λίγα μόλις χρόνια δεν θα το σκεφτόμουν αυτό. Ίσως οι καταστάσεις που ζούμε, ειδικά την τελευταία δεκαπενταετία, μέσα σε έναν καταιγισμό συνεχόμενων και πολυποικίλων κρίσεων, μας μεταμορφώνουν σταδιακά σε πεσιμιστές. Ίσως και το ίδιο το πολιτικοκοινωνικό σύστημα μας νουθετεί προς αυτή τη κατεύθυνση. Εξάλλου είναι πιο εύκολο να χειραγωγήσεις και να κρατήσεις σκυμμένο τον απαισιόδοξο.

Αναστατωμένος από τις σκέψεις μου, κατάλαβα ότι δεν θα' χα ύπνο. Ήπια με τη σύντροφο μου, από ένα ποτηράκι και συζητήσαμε για το κυβερνητικό έγκλημα των Τεμπών. Μακάρι ο τραγικός χαμός των 57, να αποτελέσει το έναυσμα ώστε να καταργηθεί η βουλευτική ασυλία. Πόσο ξεφτίλα ρε φίλε και μόνο που σκέφτεσαι ότι ενώ εμπιστεύεσαι τον Χ βουλευτή ή υπουργό που είναι μέλος του Ψ κόμματος να φέρει εις πέρας την εργασία του, αυτός/ή να μη βαρύνεται με την οποιαδήποτε ευθύνη ούτε για το έργο που επιτελεί ούτε για τους νόμους που ψηφίζει. Και να απολαμβάνει το ακαταδίωκτο για οποιαδήποτε αμέλεια, λάθος, ακούσιο - πόσο μάλλον εκούσιο- έγκλημα, έχει διαπράξει. Και την ίδια στιγμή να μας φορτώνει ατομικές ευθύνες ξεζουμίζοντας με περισσή απληστία τις

απολαβές και τα όνειρα μας.

Για ποιο ρημάδι κράτος δικαίου μιλάμε και για ποια δημοκρατία; Για πόσο ακόμη θα περπατάμε σκυμμένοι; Γιατί είμαστε τόσο φοβισμένοι; Ουρλιάξτε ρε, για πόσο ακόμα θα αφήνουμε να σκοτώνουν τα παιδιά μας; Ουρλιάξτε, που να πάρει ο διάολος!
«Λέω να γράψω κάτι», της είπα στο τέλος.
«Καιρός ήταν», αποκρίθηκε.

*Ο τίτλος του κειμένου «Η κοιλάδα των Τεμπών» είναι εμπνευσμένος από το ομώνυμο τραγούδι που γράφτηκε (ανατριχιαστικά προφητικά) από τον Θανάση Παπακωνσταντίνου και κυκλοφόρησε στο άλμπουμ «Διάφανος» το 2006.

Γιαννούλας Μιχάλης